

ΕΤΟΣ 57ον

16 Αυγούστου 2009

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 33 (2933)

Η ΜΩΡΙΑ ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΑΤΡΟΤΗΤΑ

Ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ σύμπαντος κόσμου ἔγινε παράδειγμα προσφορᾶς καὶ θυσίας στοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸ χριστιανικὸ ποίμνιο, τοὺς πιστοὺς, τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. «Γι' αὐτὸ ἔχετε κληθεῖ ἀπὸ τὸν Θεό, γιὰ νὰ βαδίσετε πάνω στὰ ἴχνη τῶν παθῶν ποὺ ὑπέμεινε γιὰ σᾶς καὶ σᾶς ἄφησε ὡς παράδειγμα ὁ Χριστός», ἐπιβεβαιώνει ὁ ἀπ. Πέτρος (Α' Ἐπιστ. 2,21).

Ἡ ἐν Χριστῷ ἄκρα ταπείνωση ὡς μωρία

Ὅπως γνωρίζουμε ὁ Ἰησοῦς ὑπέμεινε κατὰ τὴν ἐπίγεια ζωὴ του προσβολές, ἐμπαιγμούς καὶ ταλαιπωρίες σέ τέτοιο σημεῖο ποὺ ἡ καλοσύνη Του, ἡ ἀνοχή Του καὶ ἡ ἄκρα ταπείνωσή Του νὰ ἐκληφθοῦν ὡς μωρία. Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἱστορώντας τίς στιγμὲς τοῦ πάθους του ἀναφέρει ὅτι «κοροίδευαν οἱ ἄρχοντες (τὸν Χριστό) καὶ ἔλεγον ὅτι ἄλλοιους ἔσωσε ἄς σώσει τώρα καὶ τὸν ἑαυτὸ του. Τὸν χλεύαζαν καὶ οἱ στρατιῶτες δίνοντάς του ξύδι, καὶ τοῦ ἔλεγον ὅτι ἂν εἶναι βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων ἄς σώσει τὸν ἑαυτὸ του» (23,35-37).

Ὁ μεσσίας Χριστός, σέ ἀντίθεση μὲ τὴ μελλοντικὴ ἐνδοξη παρουσία του, κατὰ τὴν ἐνανθρώπησή του ταπείνωσε τὸν ἑαυτὸ του θεληματικὰ καὶ πῆρε δοῦλου μορφή (Φιλ. 2,7-8), γιὰ νὰ μᾶς ἐξαγοράσει ἀπὸ τὴν κατάρα τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ μᾶς δωρήσει τὴ λύτρωση. «Ἐξηγόρασας ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου τῶ τιμῶ σου αἵματι», ὁμολογεῖ χαμηλόφωνα ὁ λειτουργὸς ἱερέας ἐτοιμάζοντας στὴν ἱερά προσκομιδὴ τὰ τίμια δῶρα. Ὁ Χριστός ἔγινε μωρός στὰ μάτια τοῦ κόσμου γιὰ νὰ σώσει τὸν κόσμο. Καὶ ἄφησε αὐτὸ τὸν τρόπο συμπεριφορᾶς παράδειγμα στοὺς μαθητὲς Του.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Κορ. δ΄ 9–16)

Τό αποστολικό ἔργο

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανάτι-
ους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. Ἡμεῖς
μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς
ἐνδοξοὶ, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι. Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινώμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν
καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσὶ· λοιδοροῦ-
μενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημοῦμενοι παρακαλοῦμεν· ὡς περικα-
θάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περιήψημα ἕως ἄρτι. Οὐκ ἐντρέπων ἡμᾶς γράφω
ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ. Ἐάν γάρ μοιρίους παιδαγωγοὺς ἔχητε ἐν Χρι-
στῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας· ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέν-
νησα. Παρακαλῶ σὺν ὑμᾶς, μιμηταὶ μου γίνεσθε.

Ἡ ἐν Χριστῷ μωρία τῶν Ἀποστόλων

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, λοιπόν, οἱ Ἀπόστολοι ἔγιναν «μωροὶ διὰ Χριστόν» (Α΄ Κορ. 4, 10), ἔγιναν «θέαμα στὰ μάτια τοῦ κόσμου, μπροστά στους ἀγγέλους καὶ τοὺς ἀνθρώπους, σάν τοὺς μελλοθάνατους στὶς ρωμαϊκὲς ἀρένες» (στ. 9). Κι αὐτὸ ἀφ' ἐνός μὲν γιὰ χάρη τῆς διάδοσης τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ἀφ' ἐτέρου δέ γιὰ χάρη μας, ὥστε μέσα ἀπὸ τῆς διὰ Χριστόν μωρίας τους νὰ μᾶς κάνουν «φρόνιμους ἐν Χριστῷ» (στ. 4). Ἐγιναν ἀνόητοι στὰ μάτια τοῦ κόσμου, ὑπέμειναν ἐξευτελισμούς, ἔγιναν ἀντικείμενο κοροϊδίας, ὥστε ὅσοι πι-
στέψουν στὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου νὰ ἀποκτήσουν φρόνημα Χριστοῦ.

Ἡ αὐτοθυσία τῶν Ἀποστόλων γιὰ τὰ ἐπουράνια ἀγαθὰ

Ὅταν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας εἶναι προσκολλημένα στὰ ἀγαθὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὄχι στὰ μάτια τὰ πράγματα τῆς γῆς, τότε φαινόμεστε στὰ μάτια τοῦ κόσμου τυ-
φλοὶ καὶ ἀνόητοι γιατί περιφρονοῦμε κοσμικὲς ἀπολαύσεις. Ὁ ἅγ. Γρηγόριος Νύσσης ἀναφέρει γιὰ τὸν ἀπ. Παῦλο ὅτι ἀποκαλεῖ τὸν ἑαυτό του μωρὸ, γιατί τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του ἦταν μέχρι τρίτου οὐρανοῦ, ἀπολαμβάνοντας τὰ ἀπόρρητα τοῦ παραδείσου μυστήρια· γι' αὐτὸ φαινόταν πέννης, γυμνός, ὑποφέροντας πολ-
λὲς φορές ἀπὸ πείνα καὶ ἀπὸ δίψα, ἐπειδὴ τὰ ἄνω ζητοῦσε κι ὄχι τὰ ἐπὶ γῆς.

Ἐπιπλέον, ὄχι μόνο ὁ ἀπ. Παῦλος, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι ἤθελαν νὰ μᾶς κάνουν κοινωνοὺς αὐτῶν τῶν μυστηρίων. Ἐτσι, ἐξάντησαν ὅλες τίς σω-
ματικὲς καὶ ψυχικὲς τους δυνάμεις γιὰ νὰ μᾶς στερεώσουν στὸ μεγαλεῖο τῆς πί-
στεως τοῦ Εὐαγγελίου, ὁμολογώντας «ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί» (Α΄ Κορ. 4, 10). Ἐφτασαν ἀκόμη στὸ σημεῖο νὰ ἀτιμασθοῦν καὶ νὰ χάσουν τὴν ἀξιο-
πρέπειά τους ἀπὸ τοὺς δῶκτες τῆς πίστεως, ὥστε ὅλοι ἐμεῖς νὰ δοξασθοῦμε μέ-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὁ Θεός ἄφησε ἐμᾶς τοὺς Ἀποστόλους νά ἐμφανιστοῦμε τελευταῖοι, σάν καταδικασμένοι εἰς θάνατον, διότι ἐγίναμε θέαμα εἰς τόν κόσμον, εἰς τοὺς ἀγγέλους καί εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐμεῖς θεωρούμεθα μωροί χάριν τοῦ Χριστοῦ, σεις φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἐμεῖς ἀδύνατοι, σεις δυνατοί· σεις ἔνδοξοι, ἐμεῖς ἄσημοι. Ἔως αὐτὴ τὴν στιγμήν καί πεινᾶμε καί διψᾶμε, εἴμεθα κακοντυμένοι, δεχόμεθα ραπίσματα, διάγομεν βίον πλανόδιον, κοπιᾶζομεν ἐργαζόμενοι μέ τὰ ἴδια μας τὰ χέρια. Ὅταν μᾶς βρίζουν, εὐλογοῦμεν, ὅταν μᾶς διώκουν, δείχνομε ἀνοχήν· ὅταν μᾶς συκοφαντοῦν, μιλάμε εὐγενικά. Ἐγίναμε σάν σκουπίδια τοῦ κόσμου· κάθαρμα ὄλων ἕως τὴν στιγμήν αὐτήν. Δέν γράφω αὐτὰ διὰ νά σᾶς ντροπιᾶσω, ἀλλά διὰ νά σᾶς συμβουλευῶ σάν παιδιά μου ἀγαπητά. Διότι ἂν καί μπορῆ νά ἔχετε χιλιάδες παιδαγωγούς ἐν Χριστῷ, δέν ἔχετε πολλοὺς πατέρας, διότι ἐγὼ σᾶς ἐγέννησα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου. Σᾶς παρακαλῶ λοιπόν νά γίνεσθε μιμηταί μου.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

σα στό φῶς αὐτῆς τῆς πίστεως, ῥέγοντας ἐκεῖνοι «ὕμεῖς ἔνδοξοι, ἡμεῖς δέ ἄτιμοι» (στ. 10). Ὁ Μέγας Βασίλειος ἐπισημαίνει ὅτι ὁ ἄπ. Παῦλος μᾶς διδάσκει νά μεταχειριζόμαστε μέ ἀνεξικακία καί πραότητα ὄλους τοὺς συνανθρώπους μας· ἀκόμη, νά εὐεργετοῦμε τοὺς πονηρευόμενους, κι αὐτοὺς πού μᾶς κοροϊδεύουν καί μᾶς βλάσφημοῦν, καί ὄλους ὅσοι μᾶς κακοποιοῦν.

Ἡ πνευματικὴ πατρότητα καρπὸς τῆς ἐν Χριστῷ μωρίας

Ὁ ὅλος αὐτός ὁ ἀγῶνας ἀποδεικνύει τὴν πατρικὴ ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καί τὴν ἀντίστοιχὴ ἀγάπην τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων στὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ σχέση μας μέ τόν Χριστό, τοὺς Ἀποστόλους καί τοὺς Πατέρες εἶναι σχέση πατρικὴ καί υἱικὴ καί ὄχι ἀπλᾶ διδακτικὴ ἢ συμβουλευτικὴ. Πονᾷ ὁ Χριστός γιὰ τὴ σωτηρία μας, πονοῦν οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Πατέρες γιὰ τὴν πνευματικὴ μας προκοπή, ὅπως πονᾷ ὁ φυσικὸς πατέρας γιὰ τὸ παιδί του.

Ὁ ἄπ. Παῦλος γράφει πατρικὰ πρὸς τοὺς Κορινθίους ὅτι «ἂν κι ἔχετε χιλιάδες διδασκάλους στὴ χριστιανικὴ πίστη, δέν ἔχετε τόσοσους πολλοὺς πατέρες πού νά πονᾶνε καί νά θυσιάζονται γιὰ σᾶς καί τὴν πνευματικὴ σας προκοπή. Ἐγὼ σάν πατέρας σᾶς γέννησα μέ τὴ χάριν τοῦ Εὐαγγελίου, ὥστε νά γίνετε παιδιά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Α΄ Κορ. 4, 15). Ἐδῶ ἀκριβῶς φαίνεται ἡ γνησιότητα τῆς πατρικῆς στοργῆς καί ἀγάπης τοῦ Ἀποστόλου.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ ἱερός Χρυσόστομος ῥέει ὅτι ὁ ἄπ. Παῦλος εἶχε τόση παρρησία πρὸς τόν Χριστό ὥστε νά μᾶς καλεῖ νά τόν μιμηθοῦμε· «μιμηταί μου γίνεσθε» παραινεῖ τοὺς ἀδελφούς του, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνος ἔγινε μιμητὴς τοῦ

16 Αυγούστου 2009: ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ἡ ἐξ Ἐδέσσης ἀνακομιδὴ τῆς ἀχειροποιήτου εἰκόνης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἥτοι τοῦ ἱ. μανδηλίου, Διομήδους μάρτ. (†298), Τιμοθέου ἐπίσκ. Εὐρίπου (†1578), Γερασίμου τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ († 15 Αὐγ. 1579).
Ἦχος: α΄ – Ἑωθινόν: Ι΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. δ΄ 9-16 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιζ΄ 14-23.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 23 Αὐγούστου, Ἀπόδοσις ἐορτῆς Θεοτόκου.
Ἀπόστολος: Φιλίπ. β΄ 5-11 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ι΄ 38-42, ια΄ 27-28.

Χριστοῦ. Γιατί «ἐκεῖνος πού μιμεῖται τὴ σφραγίδα τοῦ ἀρχετύπου (δηλ. τὸν Παῦλο), μιμεῖται καὶ τὸ ἀρχέτυπο», δηλ. τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Ἀμήν.

Ἄρχιμ. Χ. Ν.

ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

Ἐγκώμιο στὴν Κοίμησι τῆς Θεοτόκου

Σήμερα ἡ πνευματικὴ κι ἔμψυχη σκάλα, μέ τὴν ὁποία ὁ Ὑψιστος κατέβηκε καὶ «φανερώθηκε στὴ γῆ καὶ συναναστράφηκε μέ τούς ἀνθρώπους», χρησιμοποιώ-
ντας τὸ θάνατο γιὰ σκάλα τῆς, μετανάστεψε ἀπὸ τὴ γῆ στοὺς οὐρανοὺς.

Σήμερα ἡ ἐπίγεια τράπεζα, αὐτὴ πού χωρὶς γάμο κράτησε μέσα τῆς τὸν οὐράνιο ἄρτο τῆς ζωῆς, τ΄ ἀναμμένο κάρβουνο τῆς θεότητος, ὑψώθηκε ἀπὸ τὴ γῆ στοὺς οὐρανοὺς. Σ΄ ἐκείνη πού γίνηκε ἡ ἀνατολικὴ πύλη γιὰ νά περάσῃ μέσα τῆς ὁ Θεός, τώρα τῆς ἀνοιχτήκανε διάπλατα οἱ πύλες τ΄ οὐρανοῦ.

Σήμερα ἡ ἔμψυχη πόλη τοῦ Θεοῦ μεταθέτεται ἀπὸ τὴν ἐπίγεια Ἱερουσαλήμ στὴν «ἄνω Ἱερουσαλήμ» κι αὐτὴ πού γέννησε πρωτότοκο μαζί καὶ μονογενῆ, τὸν «πρωτότοκο τῆς δημιουργίας ὅλης», τὸν μονάκριβο Γιό τοῦ Πατέρα, αὐλίζεται τώρα πιά ἐκεῖ πάνω στὴν συντροφιά τῶν «πρωτοτόκων». Ἡ ἔμψυχη καὶ λογικὴ κι-
βωτὸς τοῦ Κυρίου μεταναστεύει στὴν ἀνάπαυση τοῦ Γιοῦ τῆς.

*Ἀπ' τὴν ἔκδοσι τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ,
Τέσσερις θεομητορικὲς ὁμιλίαι ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.*

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖσι 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντίς· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμειται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας σὸ Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm